

Debreceni Ítéltábla

Gf.III.30.127/2026/8.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Molnár Lajos Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Molnár Lajos ügyvéd) által képviselt Felperes (Cégjegyzékszám, cím) felperesnek – a Dr. Buda Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Buda Zsuzsanna ügyvéd) által képviselt Alperes1 (cím) I. r., a dr. Szűcs Zoltán ügyvéd (cím) által képviselt Alperes2 (cím) II. r. és a személyesen eljáró Alperes3 (cím) III. r. alperesek ellen kártérítés megfizetése iránti perében a Nyíregyházi Törvényszék 2026. február 4. napján kelt 06.G.40.080/2025/34. számú ítélete ellen a felperes 37. sorszámú fellebbezése alapján – az alulírott napon megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson – meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t

Az ítéltábla hatályon kívül helyezi az elsőfokú bíróság ítéletét a keresetet a II. r. alperessel szembeni elutasító és a felperest a II. r. alperes részére perköltség fizetésére kötelező részében, és ebben a keretben az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

Egyebekben helybenhagyja részítéletként az elsőfokú bíróság ítéletét azzal, hogy a felperes által az államnak fizetendő feljegyzett elsőfokú eljárási illeték összegét 1 433 266 (egymillió-négyszázharmincháromezer-kétszázhatvanhat) Ft-ban állapítja meg.

Kötelezi a felperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 60. napig fizessen meg az államnak 1 666 667 (egymillió-hatszázhatvanhatezer-hatszázhatvanhét) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára. Az illetékfizetés során a jogerős határozatot hozó bíróságot és a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Megállapítja, hogy a jelen másodfokú eljárásban további 833 333 (nyolcszázharmincháromezer-háromszázharminchárom) Ft állam által előlegezett fellebbezési eljárási illeték merült fel.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a III. r. alperesnek 641 800 (hatszáznegyvenegyezer-nyolcszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen a részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A fellebbezett ítéletben megállapított tényállás szerint a felperesi társaságot T1 és az I. alperes 2007-ben fémmegmunkálás főtevékenységgel hozták létre, a szavazatok 50-50%-át biztosító törzsbetéttel. A tagok – mindketten – a felperes ügyvezetői is voltak.

A felperes 2015-ig eredményesen működött. 2012-ben európai uniós támogatás igénybevételével üzemépületet létesített a Város1 külterületén hrsz1 helyrajzi szám alatt

nyilvántartott ingatlanon, amelynek 5/6-od részben a felperes, 1/6-od részben a perben nem álló T2 volt a tulajdonosa. A felperesnek 2012 és 2015 között összesen 30 440 000 Ft eredménye keletkezett.

2015. augusztusában a felperes tagjai között konfliktus alakult ki, amelynek az lett a következménye, hogy T1 a társaság működtetésében ténylegesen sem vezető tisztségviselőként, sem tagként nem vett részt. 2015. szeptember 15-e és 2020. március 18-a között az I. r. alperes egyedül irányította és működtette a felperest, majd ezt követően a T1 lett a cég egyedüli ügyvezetője.

Ezt követően a tagok egymással, illetve a felperessel szemben több eljárást indítottak. Sikasztás büntette miatt T1 I. r. és az alperes II. r. vádlottakkal szemben a ... Járásbíróság előtt ..., majd a ... Törvényszéken ... számon büntetőeljárás volt folyamatban.

T1 2019. április 4-én a Nyíregyházi Törvényszék Cégbíróságán (a továbbiakban: cégbíróság) törvényességi felügyeleti eljárást indított az I. r. alperes ügyvezetői jogviszonya megszüntetése érdekében. A felperes a T1 szavazatával hozott 2/2020. (III.18.) taggyűlési határozattal az I. r. alperest az ügyvezetői tisztségből visszahívta, majd a cégbíróság által összehívott 2020. április 16-án (helyesen: 6-án) megtartott taggyűlésen hozott 1/2020 (IV.6.) számú taggyűlési határozatával kizárta a tagok közül Ezt a cégbíróság a 2021.szeptember 1-jén jogerős végzéssel 2021. szeptember 11-én, de 2020. március 18-ai hatállyal a cégjegyzékbe is bejegyezte. Ez ellen az I. r. alperes jogorvoslattal élt, de a változásbejegyző végzés hatályon kívül helyezése iránti keresetét 2021. október 14-én jogerősen elutasították.

Az I. és a II. r. alperes üzleti és baráti kapcsolatban állnak egymással, mindketten tagjai a Kft.1 (Város1, cím szám alatti székhelyű) gazdasági társaságnak.

Az I. r. alperes a felperes képviselőjeként és II. r. alperes 2016. november 2-a és 2019. december 5-e között több kölcsönszerződést írt alá. A kölcsönszerződések szerint a II. r. alperes több részletben összesen 14 368 400 Ft kamatmentes kölcsönt nyújtott készpénzben a felperesnek, valamennyi szerződés esetében 2019. december 31-ai visszafizetési határidővel. A szerződésekben rögzítették, hogy a II. r. alperes a kölcsönt – likviditási helyzetének a javítása céljából – készpénzben nyújtotta a felperesnek. Az átadott pénzeszegek átvételéről elismervény nem készült, annak az átvételét a felperes a szerződés aláírásával nyugtázta.

A felperes a 2020. március 16-án kelt adásvételi szerződéssel a II. r. alperes mint vevő részére átruházta a Város1 külterület hrsz1 helyrajzi számú 628 m² térmértékű ingatlan és az azon létesített lakatosműhely 5/6-od tulajdoni hányadát, 25 000 000 Ft vételár ellenében.

A szerződésben rögzítették, hogy az ingatlant 537 000 Ft és járulékai erejéig a Nemzeti Adó- és Vámhivatal (a továbbiakban: NAV) javára bejegyzett végrehajtási jog terheli. Az eladónak a kölcsönszerződések alapján 14 368 400 Ft tartozása áll fenn a vevő felé, melyet a felek beszámítanak a vételárba. A fennmaradó 10 631 600 Ft összegű vételár megfizetéséről a szerződésben akként rendelkeztek, hogy a II. r. alperes 1 071 000 Ft-ot a NAV-nak utal át 2020. március 20-ig a felperes fennálló adótartozásainak a kiegyenlítésére; 9 060 600 Ft-ot 2020. március 20-ig, 500 000 Ft-ot pedig a felperes számlájára azt követő két napon belül köteles teljesíteni, miután a NAV javára bejegyzett végrehajtási jog törléséről és az adótartozás mentességéről szóló igazolást a NAV kiadta.

A szerződés aláírásával a felperes feltétlen és visszavonhatatlan hozzájárulását adta ahhoz, hogy a II. r. alperes tulajdonjogát az ingatlan 5/6-odára az ingatlan-nyilvántartásba adásvétel jogcímén bejegyezzék.

Az adásvételi szerződést a felperes képviseletében az I. r. alperes írta alá, a III. r. alperes ügyvédként szerkesztette és ellenjegyezte.

A III. r. alperes a szerződést 2020. március 16-án megküldte T2 tulajdonostársnak és felhívta, hogy a levele kézhezvételétől számított 1 munkanapon belül gyakorolhatja az elővásárlási jogát. T2 a 2020. március 17-ei válaszlevelében úgy nyilatkozott, hogy az elővásárlási jog gyakorlására biztosított határidőt nem tartja megfelelőnek, az elővásárlási jogáról nem kíván lemondani, azonban, a megküldött szerződést sem alaki, sem tartalmi szempontból nem tekinti érvényesnek, ezért rendőrségi feljelentést fog tenni.

A III. r. alperes a felperes képviselőjében 2020. április 7-én benyújtott kérelmére az adásvételi szerződés alapján a ... Megyei Kormányhivatal a számú határozatával a Város1 hrsz1 helyrajzi számú ingatlan 5/6-od tulajdoni hányadára II. r. alperes tulajdonjogát 2020. április 7-ei hatállyal bejegyezte.

A felperes a T1 meghatalmazásával eljáró jogi képviselője által küldött, 2020. április 16-án kelt levélben felszólította a III. r. alperest, hogy: mivel ahhoz sem a felperes másik tagja, sem az elővásárlási jogosult nem járult hozzá, az I. r. alperes által rosszhiszeműen, jogellenesen „az üzlettársa kifejezett megkárosításának a szándékával” megkötött adásvételi szerződés alapján a földhivatalhoz 2020. április 7-én benyújtott tulajdonjog törlési és bejegyzési kérelmet haladéktalanul vonja vissza.

A felperes ezt követően keresetet nyújtott be a II. r. alperes ellen a Nyíregyházi Járásbíróságra a 2020. március 16-án kelt adásvételi szerződés érvénytelenségének a megállapítás iránt.

A felperes az ingatlan birtoklásával önként felhagyott.

A II. r. alperes az 1 071 000 Ft-ot a NAV-nak, a 9 060 600 Ft vételár-részletet a felperesnek átutalta, azonban nem lépett a perbeli ingatlan birtokába.

T1, a felperes akkori ügyvezetője nem győződött meg arról, hogy az előző ügyvezetés és a vevő lefolytatta-e az ingatlan átadás-átvételi eljárását, a vevő ténylegesen birtokba lépett-e.

A Nyíregyházi Járásbíróság a 2025. január 9-én kelt 5.P.20.401/2023/71. számú ítéletével elutasította a felperes adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti keresetét. A felperes fellebbezése alapján a Nyíregyházi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2025. június 19. kelt 2.Pf.20.157/2025/10. számú ítéletével a járásbíróság ítéletét részben megváltoztatta, a 2020. március 16-án kelt adásvételi szerződés érvénytelenségét jóerkölcsbe ütközése okán megállapította, és elrendelte az eredeti állapot helyreállítását a Város1-i külterületi hrsz1 helyrajzi számú ingatlan 5/6-od tulajdoni hányadára a felperes tulajdonjogának a visszajegyzését a jelen per II. r. alperese tulajdonjogának törlése mellett.

Az érvénytelenségi perben a felperes nem érvényesített egyéb igényt, nem kérte az alperes (jelen per II. r. alperese) elmaradt vagyoni előny megfizetésére kötelezését.

A felperes csak 2025. október 13-án, a tulajdonjogának földhivatal általi visszajegyzését követően vette birtokba ismételten az ingatlant.

[2] A felperes a 2025. március 13-án előterjesztett keresetében egyetemlegesen kérte kötelezni az alpereseket 36 120 000 Ft és kamatai megfizetésére.

Az elsőfokú ítéletben rögzítettek szerint a kereseti követelése jogalapjaként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:519 §-át, és 6:522 § (1) bekezdés b) pontját jelölte meg. Az alperesek egyetemleges kötelezését a Ptk. 6:524 § (1) bekezdésére hivatkozva kérte.

Állította, hogy a 2020. március 16-ai érvénytelen adásvételi szerződés miatt 36 120 000 Ft összegű elmaradt vagyoni előnyből származó kára keletkezett, mivel az ingatlan birtoklásának hiányában – lakatosműhely nélkül – nem tudta a főtevékenységét végezni, nem

tudott azon gazdasági tevékenységet végezni, bevételt, nyereséget realizálni. A kárát az alperesek együttesen okozták.

[3] Az alperesek az ellenkérelmükben kérték a kereset elutasítását, a felperes perköltségükben való marasztalását.

Az I. r. alperes nem vitatta a szerződéskötés tényét, szerinte azonban a felperes nem érvényesíthet a szerződésen kívüli károkozás szabályai szerint kárigényt, mivel I. r. alperes a vezető tisztségviselőre vonatkozó szerződéses jogviszony keretében fejtette ki azt a tevékenységét, hogy megkötötte az adásvételi szerződést. Arra is hivatkozott, hogy mivel kényszerű vagy célszerű alperesi pertársaság nem áll fenn, II. r. alperessel szemben a Nyíregyházi Törvényszéknek illetékessége sincs.

Vitatta a felperesnek az ingatlan birtokbaadása körében előadott tényállításait. Azokkal szemben állította, a felperes jelenleg is az ingatlan birtokában van, sőt a II. r. alperes pert is indított az ingatlan birtokbaadása iránt, amely jelenleg is folyamatban van a Nyíregyházi Járásbíróság előtt. Mivel a felperes az ingatlan használatától nem volt elzárva, kár nem is érhet.

Bár nem vitatta, hogy a felperes 2012-2015 között a keresetben meghatározott mértékű nyereséget ért el, szerinte az elmaradt hasznot a felperes által állított módszerrel megállapítani nem lehet, mert a felperes nem ingatlan bérbeadása útján tett szert jövedelemre.

Hivatkozása szerint a felperes nem tett eleget kárenyhítési kötelezettségének sem, ugyanis még ha az ingatlant ténylegesen nem tartotta volna birtokban, akkor egy másik hasonló épületben tovább folytathatta volna tevékenységét.

A II. r. alperes azzal védekezett, hogy mivel a felperessel szerződéses jogviszony keretében fejtette ki azt a keresetben sérelmezett magatartást, hogy megkötötte az érvénytelen adásvételi szerződést, ezért e magatartásának csakis a szerződésszegéssel okozott kár, illetve ezzel összefüggésben a szerződés érvénytelensége jogkövetkezményei vonatkozásában van jogi jelentősége, azonban ilyen igényt vele szemben a felperes a szerződés érvénytelensége miatt indított perben nem terjesztett elő.

Tagadta a felperes állítását, hogy a perbeli ingatlant ő birtokolta. Állította, hogy a felperes a megindult eljárásokra figyelemmel az ingatlan birtokát nem adta át neki, ezért is volt kénytelen a Nyíregyházi Járásbíróságon 24.P.20.286/2022. számon pert indítani az ingatlan birtokbaadása iránt, amely eljárást a perbíróság az érvénytelenségi perre tekintettel felfüggesztette. A II. r. alperes is hivatkozott arra, hogy felperes nem ingatlan hasznosításból szerezte bevételét, de a kárenyhítési kötelezettségének sem tett eleget.

A III. r. alperes a kereset elutasítását, a felperes perköltségében való marasztalását kérte. Azzal védekezett, hogy a kért marasztalásának a jogi alapja nem lehet a Ptk. 6:519. §-a, mert a tevékenységét ügyvédi megbízási szerződés keretein belül fejtette ki, a felek akaratának megfelelően a szerződést elkészítette, képviselte őket hatósági eljárásokban. Az ő jogviszonyát az ügyvédi megbízási szerződés alapján kell elbírálni.

Arra is hivatkozott: mivel a felperes mindvégig az ingatlan birtokában volt, kára nem keletkeztethetett abból, hogy az ingatlant nem tudta használni, de a kára, az elmaradt haszon összegének a megállapítására a felperes által alkalmazott számítási módszer – az utolsó nyereséges év nyereségét felszorozva – egyébként sem alkalmas.

[4] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletével a keresetet elutasította, és a felperest kötelezte 15 napon belül az I. r. alperesnek 1 630 172 Ft, a II. r. alperesnek 1 630 172 Ft, a III. r. alperesnek 1 283 600 Ft perköltség, az államnak – az ítélet jogerőre emelkedését követő 60

napon belül, a megjelölt illetékbevételi számlára – 2 164 900 Ft feljegyzett eljárási illeték megfizetésére.

[5] Az ítélete indokolásában a tényállást követően rögzítette, hogy a felperes – az anyagi pervezetés keretében tett felhívásra – a keresetét az alperesek védekezésével szemben is fenntartotta. Szerinte, mivel közte és II. r. alperes között nem jött létre érvényesen szerződés, kizárt a szerződésszegéssel okozott kártérítés szabályainak az alkalmazása, igényt vele szemben kizárólag a szerződésen kívüli károkozás szabályai szerint érvényesíthet. Az alperesek egyetemleges kötelezését a Ptk. 6:524 § (1) bekezdésére hivatkozva kérte.

A tényállítás és a kereseti kérelem közötti összefüggés levezetésére vonatkozó jogi érvelésként azt adta elő, hogy az érvénytelen szerződéssel II. r. alperes nemcsak az ingatlan tulajdonjogát szerezte meg, hanem a birtoklás és a használat jogát is, ennél fogva a felperes nem volt jogosult az ingatlant használni, nem tudott azon gazdasági tevékenységet végezni, bevételt, nyereséget realizálni, hiszen a tulajdonjogának visszajegyzéséig a felperesnek semmilyen jogcíme nem volt az ingatlan birtoklására, arra, hogy annak területére egyáltalán belépjen, így azt nem is tette meg.

A kár összege évente a társaság 2015-ös mérlege szerinti adózás utáni eredménye, azaz 7 224 000 Ft. Állította, hogy ha az ingatlant bérbe adta volna, 60-92 millió Ft is lehetett volna a tiszta árbevétele, azonban kárigényét 36 120 000 Ft-ban kívánta érvényesíteni.

Kérte az általa csatolt okirati bizonyítékok figyelembevétele mellett a felperes vezető tisztségviselőjének személyes meghallgatását, valamint – szükség szerint – a kár összegének megállapítására igazságügyi szakértő bevonását.

Az elsőfokú bíróság a tényállás keretében rögzítette azt is, hogy a Nyíregyházi Törvényszék 2.Pf.20.157/2025/10. számú jogerős ítélete alapján állapította meg azt, hogy a felperes az érvénytelenségi perben nem érvényesített egyéb igényt, nem kérte a II. r. alperes elmaradt vagyoni előny megfizetésére kötelezését.

[6] Az elsőfokú bíróság valamennyi alperes elleni keresetet megalapozatlannak ítélte.

A határozata jogi indokolásában (az illetékességi kifogás elutasításának indokait követően) kifejtette: az ügy érdemét illetően azt kellett vizsgálnia, hogy a felperest a szerződésen kívüli károkozás szabályai szerint megilleti-e kártérítés akkor is, ha nem vitásan a felperes által megjelölt károkozó magatartás mindhárom alperes esetében a felperes tulajdonában lévő ingatlanra vonatkozó érvénytelen adásvételi szerződés megkötése.

Egyetértett a II. r. alperessel abban, hogy az érvénytelen szerződés okán fellépő vagyontólódás orvoslásának a szerződéses partnerrel szemben az érvénytelenség jogkövetkezményeinek levonása körében van helye. Az érvénytelen szerződés esetén keletkező járulékos igények érvényesítésére ugyanis a Ptk. 6:115. § (2) bekezdése tartalmaz külön szabályozást, úgy rendelkezik, hogy az érvénytelen szerződés megkötésével a másik félnek okozott károkat a szerződésen kívül okozott károkért való felelősség általános szabályai szerint kell megtéríteni. Ha a szerződés érvénytelenségét okozó fél a magatartását kimentí, a másik félnek a szerződéskötésből eredő kárát köteles megtéríteni.

A felperesnek ezért a szerződés érvénytelensége iránti perben lett volna lehetősége a Ptk. 6:115 § (2) bekezdése alapján a II. r. alperessel szembeni kárigényét is érvényesíteni. Ez következik abból is, hogy a szerződés érvénytelenségén alapuló kárfelelősség szempontjából vizsgálendő lenne az is, kinek a magatartására visszavezethető a szerződés érvénytelensége. Attól, hogy a Ptk. 6:115 § (2) bekezdése visszautaló szabályként a szerződésen kívüli károkért való felelősség szabályait rendeli alkalmazni, a felperes kereseti igényének helyes jogcíme

nem a Ptk. 6:519 §-a, hiszen a II. r. alperes más kimentési szabály alapján mentesülhetne a kárfelelősség alól.

A kártérítési igény I. r. alperessel szembeni érvényesíthetőségét vizsgálva kifejtette: az I. r. alperes – ahogyan arra az ellenkérelmében maga is hivatkozott – az adásvételi szerződés megkötésekor a felperes bejegyzett vezető tisztségviselője volt, így a vezető tisztségviselői tevékenységével összefüggésben a társaságnak okozott kárért a Ptk. 3:24. § (1) bekezdése alapján felel.

A vele szembeni ennek az igénynek a jogszabályi alapja ezért a Ptk. 3:24 § (1) bekezdése lehet, amely akként rendelkezik, hogy a vezető tisztségviselő az ügyvezetési tevékenysége során a jogi személynek okozott károkért a szerződésszegéssel okozott kárért való felelősség szabályai szerint felel a jogi személlyel szemben. A felperes I. r. alperessel szembeni kártérítési igényét tehát a kontraktuális kártérítési felelősség szabályai szerint kell elbírálni.

A felperes III. r. alperessel szembeni igényérvényesítésnek sem lehet a jogalapja a Ptk. 6:519. §-a, ugyanis a III. r. alperes a szerződéskötés során a felperest is képviselte, melyre tekintettel vele szemben szintén a kontraktuális felelősség szabályai szerint lenne a kárigény érvényesíthető.

Azonban még ha az alperesek kártérítési felelőssége a deliktuális felelősségi alakzat alapján, az akkor sem lenne megállapítható, hogy a felperes az ingatlan birtoklásával nem önként hagyott fel. A birtoklás a tulajdonjog részjogosítványa, a dolog feletti uralom, Birtokos az, aki a dolgot hatalmában tartja. Az ingatlan birtokbaadása ténykérdés, melynek a szerződés 10. pontja csupán a (szerződéskötéshez képest) jövőbeni időpontját rögzítette, annak megtörténtét azonban nem bizonyítja.

A felperes képviselőtét ellátó T1 azonban meg sem győződött arról, hogy az ingatlan birtokbaadása a vevő részére ténylegesen megtörtént-e, ehelyett gyakorlatilag önként felhagyott az ingatlan birtoklásával, annak ellenére, hogy a szerződés érvényességét kezdetektől fogva vitatta, a felperes főtevékenységének a perbeli ingatlanon történő folytatását meg sem kísérelte. Az, hogy a felperes képviselője nem győződött meg arról, hogy valóban a vevő birtokolja-e a perbeli ingatlant, a felperesnek felróható mulasztás, így a felperes a Ptk. 1:4 § (2) bekezdése értelmében alappal nem hivatkozhat arra, hogy azért érte kár, mert az addig eredményes vállalkozási tevékenységét az ingatlan birtoklásának hiányában nem tudta folytatni.

Az elsőfokú bíróság mindezekkel indokolva azt állapította meg, hogy a felperes keresetének jogalapja hiányzik mind a három alperes vonatkozásában.

Mivel jogalap hiányában ez nem releváns, nem vizsgálta, hogy ténylegesen ki birtokolta az ingatlant a perbeli időszakban, mellőzte a további szükségtelen bizonyítást.

A Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a pervesztes felperest kötelezte az alperesek ügyvédi díjból keletkezett perköltségének a megfizetésére, amelynek összegét a felszámítással egyezően a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 3. § (1) – (2) bekezdése alapján állapította meg: az I. r. és a III. r. alperes esetén az áfa összegével növelve. Az elsőfokú ítélet indokolása szerint a felperes kérte az alperesek által felszámított ügyvédi munkadíj mérséklését, azonban az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a jogszabály által megállapítható ügyvédi munkadíj az elvégzett jogi képviselői tevékenységgel arányos, annak mérséklését nem tartotta indokoltnak. III. r. alperesnek megítélt perköltség összegének meghatározásánál figyelembe vette a PK 152. számú állásfoglalást is azzal, hogy bár III. r. alperes saját ügyében eljárva, az ügy ismerete okán időmegtakarítást érhetett volna el, a kézbesítési kifogás előterjesztése a részéről az I. és II. r. alperesi képviselőkhez viszonyítottan többlet tevékenységet igényelt, így az alperesi jogi képviselők eljárásban tanúsított munkaidő ráfordítása kiegyenlítőddött.

[7] A felperes a fellebbezésében elsődlegesen kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan a keresete szerinti megváltoztatását, az alpereseknek a perköltsége megfizetésére kötelezését. Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság az alperesi jogi képviselők javára indokolatlan és messze eltúlzott összegű ügyvédi munkadíjat állapított meg, így azt mérséklendőnek tartja.

A hatályon kívül helyezést a Pp. 381. §-a alkalmazásával kérte. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 346. §-a szerinti indokolási kötelezettségét.

Ennek oka egyrészt az, hogy miközben a döntése lényegében a keresetösségi jog hiányán alapul, az elsőfokú bíróság nem jelölte meg: milyen (akár eljárásjogi, akár anyagi jogi) jogszabály alapján lenne az kimondható, hogy „érvénytelen szerződés okán fellépő vagyontelődés orvoslásának – a szerződéses partnerrel szemben – az érvénytelenség jogkövetkezményeinek a levonása körében van helye.

Az elsőfokú bíróság a téves jogértelmezése miatt nem foglalkozott a felek által előadott (felperesi részről elégséges mértékben bizonyított) tényekkel. A döntése nem releváns tényállási elemeken alapul. Mivel az ügyben nem állapította meg a tényállást, bizonyítást sem vett fel, szükséges az elsőfokú eljárás megismétlése, bizonyítás felvétele és az ügy érdemében való döntés.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte és alkalmazta a Ptk. 6:115. § (2) bekezdését. E jogszabály szövege nem tartalmaz semmiféle korlátozást a (Ptk. 6:21. §-ra figyelemmel) kártérítés időbeli vagy az érvényesíthetőség módját illetően, ezért ezen (anyagi) jogszabályhelyre való hivatkozás téves és megalapozatlan.

Mivel az érvénytelen szerződés megkötésével a másik félnek okozott károk megtérítése iránti igény érvénytelenségi perben történő előterjesztésének az elmulasztásához a Ptk.-ban nincs ilyen jogvesztés megállapítva, arra is a Ptk. 6:108. §-a az irányadó, amelyből kifejezetten az következik: a jogsérelmet szenvedett fél eldöntheti, hogy akar-e ilyen igényt (kártérítés) érvényesíteni az érvénytelenségi perben vagy nem, vagy esetleg az érvénytelenségi perben még nem, de később igen.

A jelen esetben az eredeti állapot helyreállítása során nem orvosolt igény az, hogy a felperes szenvedett-e el, és ha igen, milyen összegű kárt, azáltal és amiatt, hogy alperesek egymással összejátszva kivontak a felperesi vagyontól egy igen lényeges elemet. Ezeket a kérdéseket szükségszerűen egy „másik” perben is el lehet, illetve csak ilyen perben lehet elbírálni.

Sérlemte azt is, hogy az elsőfokú bíróság ezt a jogi érvelést az ítéletében a „II. r. alperes helytálló hivatkozása”-ként fejtette ki, annak ellenére az alperesi irat ilyet nem tartalmaz. Erre tehát az elsőfokú bíróság eljárási okból sem hivatkozhatna.

Téves az elsőfokú ítéletnek az az indoka is, hogy az alperesekkel szembeni kártérítési követelésének a Ptk. 6:519. §-a nem lehet a jogalapja.

Téves ugyanis az is, hogy a felperesnek az I. r. alperessel szemben a Ptk. 3:24 § (1) bekezdése alapján a jogi személynek a szerződésszegéssel okozott kárért való felelősség szabályai szerint kellene eljárni. A semmiség azt jelenti, hogy a jelen esetben a szerződés a felek között nem jött létre A Ptk. 6:108. §-a szerint érvénytelen szerződésre jogosultságot alapítani és a szerződés teljesítését követelni nem lehet. Itt tehát az I. r. alperes részéről nem történt olyan vezetői tevékenység („I. r. sem ügyvezetőként járt el, „nem írt alá” semmiféle szerződést, és különösképpen nem teljesített semmiféle ügyvezetői kötelezettséget”), amely miatt a szerződésszegésért való kártérítési felelősség szabályai szerint lehetne vele szemben fellépni.

Egyébként a felperes a szerződéskötés időpontjában az I. r. alperes ügyvezetői minőségét nem ismerte és nem is ismeri el, hiszen I. r. alperes felperessel sem munkaviszonyban nem állt, sem megbízási szerződést nem kötöttek vele. Az ügyvezetői minőségét (eljárási jogosultságát) azon túlmenően, hogy őt a cégbíróság 2007-ben bejegyezte ügyvezetőként, soha semmivel nem igazolta. A cégbírósági bejegyzés viszont nem konstitutív hatályú, nem keletkeztetett a felperes és az I. r. alperes között jogviszonyt. Azt létrehozó polgári jogi megállapodás hiányában az I. r. alperes legfeljebb álképviselőként, de biztos nem törvényes ügyvezetőként jár el, nem is gyakorolhatott „ügyvezetői” tevékenységet.

Ettől függetlenül is a Ptk. 6:115 §-a kógens módon azt mondja ki, hogy az érvénytelen szerződés megkötésével a másik félnek okozott károkat a szerződésen kívül okozott károkért való felelősség általános szabályai szerint kell megtéríteni. E konkrét anyagi jogi előírás alapján a jelen tényállás esetén a felperes csak szerződésen kívüli károkozásra tud hivatkozni, illetve erre kell hivatkoznia.

Ezen túlmenően is: a felperes anyagi jogi igénye maga a kártérítés. Így irreleváns az, hogy a kárt szerződésszegéssel vagy szerződésen kívül (tehát, hogy milyen jogi minősítéssel) okozták az alperesek. Az elsőfokú bíróság jogi érvelése az érdemi elutasítás indokául ezért sem szolgálhatna.

A Ptk. 6:142 §-a szerint is mindegy (lenne), hogy szerződésszegéssel vagy szerződésen kívül okozott kárt az I. r. alperes, az ellenkérelmében pedig nincs olyan hivatkozás, amely esetében valamiféle (bármiféle) elvárhatóság hiányára utalna.

A III. r. alperessel szembeni igényérvényesítés lehetőségét illetően pedig azért téves az elutasítás indoka, mivel a felperes nem állt III. r. alperessel semmilyen jogviszonyban. A III. r. alperes nem képviselte a társaságot, hanem ellenkezőleg, az I. rendű alperestől kapott félmillió forintért, a hatályos ügyvezető utasítását semmibe véve, jogellenesen, „abszolút álképviselőként járt el” a földhivatal felé. III. r. alperes tudatosan megsértette az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII tv. 34. és 46. §-ait. Az elsőfokú bíróság azonban ezt sem tette vizsgálat tárgyává. Az I. r. alperes ügyvezetői „leváltását” a cégbíróság 2020. szeptemberben átvezette a cégjegyzéken, az „adásvételi” szerződés alapján a székhely ingatlanra vonatkozóan a földhivatal mégis eljárta abban, hogy bejegyezte II. r. alperes tulajdonjogát, III. r. alperes által elkészített és ellenjegyzett és ügyintéztet szerződés alapján.

A felperes kárt azáltal szenvedett el, hogy alperesek összehangolt és őt megkárosítani szándékozó tudatos magatartása nyomán nem tudott bevételt elérni. A Ptk. 6:144. § szerint a közös károkozók felelősségére a szerződésen kívül okozott károkért való felelősség szabályait kell alkalmazni, a kár fogalmára és a kártérítés módjára a szerződésen kívül okozott károk megtérítésére vonatkozó szabályokat kell alkalmazni, azzal az eltéréssel, hogy a kártérítés méltányosságból való mérséklésének nincs helye. Az elsőfokú bíróság ítélete sérti ezeket az anyagi jogi szabályokat, amennyiben azokat nem vette figyelembe és nem is reagált rájuk.

Sérlemelte azt is, hogy az elsőfokú ítélet indokolása következetlen is, mert miközben kimondja, hogy az elsőfokú bíróság – az ítélet indokolás 33-36. bekezdéseiben lévő téves álláspontja miatt – egyéb kérdéssel nem foglalkozott, nem vett fel a perben tényállást, és nem a perbeli tényállásra alapítja döntését, hanem egy „következtetésre”. Az ítélet indokolása a továbbiakban mégis több olyan megjegyzés tartalmaz, amelyeket a felperes szintén aaptalannak tart, és nem tud elfogadni, azért sem, mert valójában ezek a megjegyzések már nem érintik az érdemi döntést.

Amellett, hogy arra egyik alperes sem hivatkozott, az elsőfokú ítélet teljesen valótlan megállapítást tartalmaz arra, hogy a felperes felhagyott a birtoklással, mert erre az elsőfokú bíróság semmiféle bizonyítást nem vett fel.

Abból pedig, hogy a felperes a „vevő részére történő átadásáról okirattal nem rendelkezik” az elsőfokú ítélet megállapításával ellentétben nem következik, hogy II. alperes nem is vette birtokba az ingatlant. Annak sincs jelentősége, hogy a szerződés 10. pontja önmagában nem igazolja a vevő általi birtokbavételt, mivel a szerződés 8. pontja alapján az I. r. alperes lemondott róla, átruházta az ingatlan tulajdonjogát, következésképpen mindegy is, hogy történt vagy sem külön „birtokátruházás”, hiszen a tulajdonátruházás fogalmilag már ezen aktust is magában foglalja.

Az, hogy az elsőfokú bíróság a 10. bekezdésében mi alapján állapította meg azt, hogy a felperes az ingatlan birtoklásával felhagyott, az ítélet indokolásából nem derül ki, ami ez esetben az ítélet súlyos hibája, ugyanis ilyesmit senki soha nem állított. Azok a tények pedig ennek ellentmondanak, hogy a szerződés 8. pontja szerint már 2020. március 16-án átruházta a II. r. alperesre a tulajdonjogot, a szerződés 10. pontja szerint március 28-án az I. és a II. r. „sort kerítették” az ingatlan birtokbavételére, április 7-én a II. r. alperes a III. r. alperes útján kérte a tulajdonjog ingatlan nyilvántartási átvezetését.

Az elsőfokú ítélet indokolásának a 10. bekezdésében lévő az a következtetés pedig, amelyik T1 felróhatóságát állapítja meg, azért is megalapozatlan, mivel tény, hogy nevezettet csak mintegy hat hónappal később jegyezték be ügyvezetőként, tehát ezen időponttól kezdődően volt abban a helyzetbe, hogy a társaság „nevében” eljárva bármit is csinálhasson.

T1 nem hagyhatott fel az ingatlan birtokával azért sem, mert 2015 szeptember 17-ét követően (miután a cégbíróság a cégjegyzékből törölte) nem volt a felperes ügyvezetője (még dolgozója sem) a cégjegyzékbe 2020 szeptember 11-i bejegyzéséig. Azonban ekkor már régen folyamatban volt a ... Törvényszék előtt a ... számú peres eljárás, amelyben kifejezetten a bíróság kötelezte a ... Földhivatalt a II. r. alperes tulajdonjogának az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésére, és folyamatban volt Nyíregyházi Járásbíróság előtt az 5.P.21.378/2020 számú eljárás is, melyben a II. r. alperes még úgy nyilatkozott, hogy az adásvételi szerződésből minden teljesült.

Kétségtelen az is, hogy T1 a II. r. alperes a tulajdonjogának a bejegyzését követően, illetve az adásvételi szerződés ismeretében semmiféle rosszhiszemű, adott pillanatban bizonyosan jogellenesnek minősülő lépést nem tett.

Nem felróható a felperes jelenlegi ügyvezetőjének, hogy nem ment be egy olyan ingatlanba, és ott nem végzett saját javára semmiféle gazdasági tevékenységet, amely közokirattal igazoltan nem képezte az általa képviselt gazdasági társaság tulajdonát, és nem is rendelkezett annak a használatát megengedő, a tulajdonostól származó semmilyen okirattal. Az elsőfokú bíróság által megkívánt, a felperes főtevékenységének a perbeli ingatlanon történő folytatására, a felperesnek nem volt lehetősége.

Nem tett olyan állítást, hogy „eredményes vállalkozási tevékenységét az ingatlan birtoklásának hiányában nem tudta folytatni”, hanem azt állította, hogy alperesek által „kötött” semmis szerződés alapján elvesztette az ingatlan tulajdonjogát (következésképpen az afeletti rendelkezési és birtoklási jogát is), és emiatt nem volt semmilyen jogi lehetősége, arra, hogy az ingatlanban bármilyen tevékenységet folytasson.

A másodlagos fellebbezési kérelme indokaként arra hivatkozott: a maga részéről a kereseti kérelmét megfelelően előadta, és bizonyítékokkal alá is támasztotta, érvelésére és jogi előadására az alperesek egyike sem reagált érdemben, ellenbizonyítékot nem csatolt, bizonyítási indítványt nem tett, ezért lehetségesnek tartotta az ügy érdemi eldöntését és alpereseknek a meglévő bizonyítékok alapján történő marasztalását is.

[8] A III. r. alperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperesnek a másodfokú perkoltsége, az Ükr. 3. § (1) bekezdése alapján megállapított ügyvédi díj megfizetésére kötelezését.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete mentes a fellebbezésben megjelölt jogszabálysértésektől.

Arra hivatkozott, hogy a felperes a fellebbezésében is tévesen hivatkozott arra, hogy a kérelmének az alapja a Ptk. 6:519. §-a. Megismételte, hogy a szerződést, mint okiratszerkesztő ügyvéd írta alá, ezért az ő tevékenységét a felperessel megkötött megbízási szerződés szerint kell megítélni.

A bíróság azonban kötve van a kereset felperes által megjelölt jogcíméhez. A felperest anyagi pervezetés keretében az elsőfokú bíróság felhívta a keresete esetleges módosítására, ami nem történt meg.

A felperes ténylegesen az ingatlan nem birtoklása miatti elmaradt hasznát akarja érvényesíteni az alperesekkel szemben, ugyanakkor peradat, hogy a felperes és a II. r. alperes között folyamatban volt érvénytelenségi perben a bíróság megállapította: a felperes az ingatlan sosem adta a II. r. alperes birtokába. Emiatt a felperest kár nem is érthette.

[9] Az I. r. és a II. r. alperes hatálytalan fellebbezési ellenkérelmet nyújtott be.

[10] A fellebbezés a hatályon kívül helyezés iránt részben megalapozott, a megváltoztatás iránt megalapozatlan.

[11] Az ítéltábla a felperes kérelmére tárgyaláson bírálta el a fellebbezést. Ennek során nem lépte át az elsőfokú ítélet felülbírálatának a Pp. 370. § (1) bekezdése szerinti (a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem megszabta) korlátait, mivel nem észlelt az ettől való eltérésre okot adó, a fellebbezésben nem hivatkozott eljárási szabálysértést, vagy nem állított téves anyagi pervezetést [Pp. 370. § (2) és (3) bekezdései].

[12] Az ítéltábla a másodfokú eljárás kereteinek a megállapítása során egyrészt azt rögzíti, hogy hatálytalanként nem vehette figyelembe az I. r. alperes határidőn túl előterjesztett fellebbezési ellenkérelmét és az abban foglaltakat.

Másrészt a felperes arra először csak a fellebbezésében hivatkozott, hogy az I. r. alperes ügyvezetőként a perbeli szerződéskötés időpontjában a felperessel sem munkaviszonyban, sem megbízási jogviszonyban nem állt, ezért nem ismeri el a cégbejegyzéssel szemben ebben az időpontban fennálló ügyvezetői minőségét (37. sorszámú fellebbezés 4. oldal harmadik bekezdés). Ezzel a fellebbezésében új tény állított. A Pp. 373. § (2) bekezdése szerint azonban a fellebbezésben új tény állítására akkor kerülhet sor, ha az új tény a fél önhibáján kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a fellebbező fél tudomására vagy következett be, feltéve, hogy az elbírálás esetén rá nézve kedvezőbb ítéletet eredményezhetett volna. Mivel a felperes ezek bármelyikére nem is hivatkozott, az ítéltábla a meg nem engedett új tényállítását és az azzal kapcsolatos fellebbezési okfejtését szintén nem vehette figyelembe.

[13] Az ítéltábla erre tekintettel abban foglalt állást, hogy a fellebbezésben kifejtett okok miatt szükséges-e az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése és az eljárás megismétlése, ha

pedig nem, akkor a másodlagos fellebbezésben hivatkozott okok miatt helyt kell-e adni a keresetnek.

[14] Elsőként az elsődleges fellebbezést kellett megvizsgálni. Ennek a keretében a felperes megsértett konkrét eljárásjogi szabályként a Pp. 346. §-át jelölte meg.

Iratellenes a felperesnek az ebben körben tett az állítása, hogy az elsőfokú bíróság „az elutasítást érdemben nem indokolja meg” (37. sorszámú fellebbezés 2. oldal első bekezdés). Az elsőfokú ítélet [34] – [37] bekezdései tartalmazzák azt, hogy az elsőfokú bíróság a felperes keresetét az által megjelöl jogalapon miért nem tartotta érdemben elbíráhatónak, és utasította el azt további vizsgálatok nélkül. Az elsőfokú ítélet ezáltal tartalmazza a Pp. 346. § (5) bekezdésében előírtakat, és mivel az elsőfokú bíróság az ítélet [33] – [37] bekezdéseiben magyarázatot adott arra, hogy mely okból és miként foglalt állást az ügy érdeme szempontjából szerinte releváns kérdésekben, a jogi indokolása megfelelt a Pp. 346. § (5) bekezdésének.

Az nem ad alapot az indokolási kötelezettség megsértésének a megállapítására, hogy a felperes nem ért egyet az elsőfokú bíróság jogi érvelésével. Azt pedig, hogy a felperes alappal vitatta-e ezeket az elsőfokú ítéleti megállapításokat, és az ebben a körben a fellebbezésben előadottak alapján az elsődleges vagy a másodlagos fellebbezési kérelemnek helyt lehet-e adni, nem az eljárási, hanem az anyagi jogi felülbírálat keretében kellett vizsgálni.

[15] A felperes azt is sérelmezte: az elsőfokú bíróság – annak ellenére, hogy a kereseti kérelmét megfelelően előadta és a jogi érvelésre az alperesek egyike sem reagált érdemben, illetve a bizonyítékait megjelölte, és az alperesek egyike sem jelölt meg ellenbizonyítékot – nem folytatott le bizonyítást, és nem állapított meg tényállást (37. sorszámú fellebbezés 5. oldal harmadik bekezdés).

A fellebbezésében ezt maga is annak a következményeként vezette le, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a Ptk. 6:115. § (2) bekezdését olyan anyagi jogszabályként, amely az általa az alperesekkel szemben a keresetével érvényesíteni kívánt kártérítési igényre bármilyen korlátozást állítana fel (fellebbezés 2. oldal negyedik bekezdés).

Ezzel együtt az elsőfokú ítéletet a keresetének az elutasítása miatt – tartalma szerint [Pp. 110. § (3) bekezdés] – lényegében arra hivatkozva támadta, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a Ptk. 6: 519. §-át akként, hogy az nem lehet a keresetével érvényesíteni kívánt igényének a jogalapja, és mivel más jogalapot felhívás ellenére nem jelölt meg, ezáltal a keresete az előterjesztett jogalapon nem volt elbíráható egyik alperessel szemben sem. Ennek lett a következménye, hogy a keresetét nem a megfelelő anyagi jogszabályok alapján bírálta el (illetve az alapján nem vizsgálta), emiatt téves és az anyagi jogszabályokba ütköző következtetésre jutott a kártérítési igénye megalapozatlansága tekintetében.

Ezzel a fellebbezésében megjelölt anyagi jogszabályokon [Ptk. 6:115. § (2) bekezdése, 6:21., 6:108. §-a] kívül – a tartalma szerint – eljárási szabálysértésként a Pp. 2. § (2) bekezdésének és a 341. §-ának, valamint a 342. § (1) bekezdésének a megsértését is állította. Ez következik abból, hogy a polgári jogi eljárásokban a Pp. 1. § (2) és 2. § (1), (2) bekezdésébe foglalt törvényi rendelkezéseken keresztül a kérelemhez kötöttség alapelve érvényesül, ami azt jelenti, hogy a rendelkezési joga gyakorlásával a felperes választja – és egyben szabja – meg az általa bíróság előtt érvényesített jogot, és ő határozza meg a bíróság döntésére irányuló kereseti kérelem előadásával az érvényesített joggal összefüggésben a bíróságtól kért jogvédelem mikéntjét, terjedelmét is [Pp. 170. § (2) bekezdés a) és b) pont].

[16] Annak az eldöntésénél, hogy az elsőfokú bíróság ezeket a jogszabálysértéseket elkövette-e, az ítéltábla az alábbiakat vette figyelembe.

A felperesnek 36 120 000 Ft egyetemleges megfizetése iránti követelése – a 2025. március 13-án benyújtott keresetlevelében előadottak alapján – mind a három alperessel szemben abból eredt, hogy a tulajdonát képező ingatlanra – jogerős bírói ítélettel megállapított – érvénytelen adásvételi szerződést kötöttek, amivel okozati összefüggésben ilyen összegű haszontól esett el (6.G.40.080/2025/1. számú keresetlevél).

A keresetlevelében az igénye jogcímét kártérítésként, a jogszabályi alapjaként a Ptk. 6:143., 6:144., 6:519. és 6:522. §-ait jelölte meg.

A Ptk. 6:143., 6:144. és 6:522. §-a azonban nem a kártérítési felelősséget, hanem a kártérítés mértékét, a szerződésen kívül okozott károkért való felelősség kiegészítő alkalmazását és a kártérítési kötelezettség terjedelmét meghatározó szabály.

A Ptk. 6:519. §-a viszont a szerződésen kívüli kártérítési felelősség általános szabálya. A felperes vagyoni kárainak a megtérítésére vonatkozó igényét tehát a jogállításában minden alperessel szemben a Ptk. 6:519. §-ára hivatkozva, deliktuális kártérítési alapon terjesztette elő.

[17] Az ítéltábla a továbbiakban azt vizsgálta, hogy megalapozott-e az elsőfokú ítéletben a felperes helytelen jogállításának a megállapítását sérelmező fellebbezés.

Ebben a körben először azt kellett eldöntenie, hogy lehet-e egyáltalán alapos a szerződés érvénytelensége miatti kártérítés kereset akkor, ha a felperes úgy nyilatkozik, hogy a jogalapnak nem része a Ptk. 6:519. §-án kívüli más anyagi jogszabály.

Az ítéltábla e kérdés megválaszolásánál abból indult ki, hogy a Pp. 7. § (1) bekezdésének 8. pontja szerint a jogalap az az anyagi jogszabályi rendelkezés, amely az alanyi jogot közvetlenül keletkeztető tényeket meghatározza, és annak alapján az igény támasztására feljogosít. A Pp. 170. § (2) bekezdés b) pontja szerint a felperesnek a jogalap megjelölése útján kell az érvényesített jogot megjelölnie. Ez jelenti a jogállítást. A jogalap az az anyagi jogi rendelkezés, amely az alanyi jogot közvetlenül keletkeztető tényeket meghatározza és annak alapján az igény támasztására feljogosít [Pp. 7. § (1) bekezdés 8. pontja]. A jogállítás alapvetően kétféle módon történhet: egyrészt a jog alapjául szolgáló konkrét jogszabályhely megjelölésével, másrészt a jog alapjául szolgáló azon jogszabályi rendelkezési tartalom megnevezésével, ami az érvényesített alanyi jogot adja. A Pp. 7. § (1) bekezdés 8. pontjában foglalt fogalommeghatározásból az következik, hogy egy igénynek rendszerint egyetlen anyagi jogszabályi rendelkezésen nyugvó jogalapja van. Jogalapnak tehát az alanyi jogot közvetlenül alátámasztó rendelkezést kell tekinteni. Ennek a megjelölése nélkül a jogalapállítás hiányos, így az erre alapított kereset nem teljesíthető.

A keresettel érvényesített jog meghatározása során a jogállítást mindig a tényállítással és a jogi érveléssel együtt kell kezelni, azzal összhangban kell értelmezni (BH2025.40.IV.).

A bíróságnak tehát mindig az eset konkrét körülményeinek tükrében, egyedileg kell vizsgálnia azt, hogy a felperes úgy jelölte-e meg a jogalapot, amely lehetővé teszi az igény érdemi elbírálását vagy nem. Ez alapján lehet ugyanis eldönteni, hogy mi tartozik az alanyi jogot közvetlenül alátámasztó jogszabályi rendelkezések közé, és mi minősül ún. jogalapi előfeltételnek, azaz olyan jogszabályi rendelkezésnek, amely csupán elvezet az alanyi jogot közvetlenül keletkeztető jogszabályhoz. Jogalapnak kizárólag ez utóbbi szabályt: az alanyi jogot közvetlenül alátámasztó rendelkezést kell tekinteni, ennek a megjelölése nélkül tehát a jogalap hiányos, így az erre alapított kereset nem teljesíthető. Az ún. jogalapi előfeltételek azonban nem részei a jogalapnak, a megjelölésük elmaradása tehát nem akadályozza a kereset

teljesítését [Wopera Zsuzsa: Pp. 170. §-ához fűzött Nagykommentár 3.B. pontja, In: Wopera Zsuzsa (szerk.): Nagykommentár a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvényhez, 2024. szeptember 1. időállapotú, 2025. évi Jogtár formátumú kiadás].

[18] Mindezeket szem előtt tartva az ítéltábla megalapozatlannak ítélte a fellebbezést az I. és a III. r. alperessel szembeni kereset elutasítását és annak indokait támadó részében.

Ennek oka, hogy a Ptk. 6:115. § (2) bekezdése kifejezetten az érvénytelen szerződést kötő fél kötelezettségét állapítja meg azoknak az eredeti állapot helyreállításával nem orvosolható károknak a (Ptk.-nak a deliktuális kárfelelősségi szabályai szerinti) megtérítésére, amelyeket az érvénytelen szerződéssel a másik szerződő fél elszenvedett.

Az I. r. alperes és a III. r. alperes azonban a perbeli érvénytelen szerződést tekintve nem szerződő fél. Az előbbi a szerződő fél (eladó) törvényes képviselője, míg az utóbbi a szerződéskötésnél ügyvédi megbízási szerződés alapján eljáró közreműködő, ezért ők nem tartoznak e jogszabály személyi hatálya alá.

A felperes és az I. r. alperes, illetve a felperes és a III. r. alperes között tehát a felperes másodfokú eljárásban figyelembe vehető kereseti tényelőadása szerint is kontraktuális jogviszony jött létre.

Erre tekintettel pedig az elsőfokú bíróság az ő vonatkozásukban a Pp. 237. §-ben írt kötelezettségének megfelelően járt el akkor, amikor a perfelvételi szakban a 5.G.40.080/2025/5. számú végzésével a felperest arról tájékoztatta, hogy a jogállítása a tényállításaival nincs összhangban, mert a Ptk. 6:143., 6:144. és 6:519. §-át is megjelölte, amelyek közül az egyik a szerződésszegéssel okozott, a másik a szerződésen kívüli károkozás szabálya, és ezért az érvényesíteni kívánt jog (a jogalap), az azt megalapozó tények pontosítására és ezekkel adekvát bizonyítékai és bizonyítási indítványai megjelölésére hívta fel.

Alaptalanul hivatkozott a felperes a fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú bíróság ezen felhívásának megfelelően eleget tett.

A felperesi jogi képviselő erre a felhívásra a 2025. április 7-én benyújtott, 6. sorszámu perfelvételi iratában úgy nyilatkozott: „a felperes érvényesíteni kívánt joga a kártérítés igény”, „a felperes [...] egyik alperessel sem állt szerződéses jogviszonyban [...] ezért megismétli, hogy... kizárólagosan szerződésen kívül okozott kártérítési igény alapján látja lehetségesnek fellépését [...] a szerződéses károkozás szabályait, mint anyagi jogi hivatkozásokat továbbra sem kéri figyelembe venni, felperes előadása és jogi okfejtése továbbra is a Ptk. 6:524. § (1) bekezdésén alapul” (6.G.40.080/2025/6. számú irat 2. oldal utolsó, harmadik oldal első bekezdés).

Téves a felperesnek az a fellebbezési érvelése, hogy ezzel a maga részéről a kártérítési kereseti kérelmét a jogalap megjelölésével megfelelően előadta, figyelemmel arra, hogy az anyagi jogi igénye maga a kártérítés, így az, hogy a kárt szerződésszegéssel vagy szerződésen kívül okozták alperesek (vagy csak I. r.) irreleváns” (fellebbezés 4. oldal ötödik bekezdés).

A jogállításnál nem lehet – nem elégséges – olyan megnevezést alkalmazni, amely alatt többféle konkrét jogszabályban biztosított jogot is érteni lehet. Így pl. nem elegendő jogállítást az, hogy a felperes a kereseti követelését kártérítésként kívánja érvényesíteni (BH2025.40.).

Az érvényesített jog alatt nem lehet az érvényesített követelést érteni. A különbség az, hogy az érvényesített jog a követelés alapjául szolgáló jogot (anyagi jogszabályt), vagyis azt a jogalapot jelenti, amelynek érvényesítése útján a fél a keresete szerinti követeléséhez hozzá kíván jutni (Kúria Pfv.III.21.548/2019/7.).

A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: rPtk.) alkalmazása során annak a kérdésnek, hogy milyen kárfelelősségi alapot jelöl meg az igényt érvényesítő fél, joggyakorlati jelentősége nem volt, mert a jogszabály a kontraktuális kártérítést csupán egy utaló normán keresztül (Ptk. 318. §) szabályozta, valójában a deliktuális kártérítési szabályokkal egyezően.

A Ptk.-nak a szerződési jogot érintő egyik legfontosabb újítása viszont abban áll, hogy szétválasztja a kontraktuális és deliktuális kártérítést, az előbbit objektív alapra helyezi. Az elhatárolás a joggyakorlat szempontjából azért különösen fontos, mert az új Ptk. nem engedi meg a károsult számára a választás lehetőségét. Ha a felek között szerződéses jogviszony van – ahogy jelen esetben a felperes és az I. r., valamint a felperes és a III. r. alperes között is –, akkor a jogosult a kárigényét csak szerződésszegéssel okozott kártérítés jogcímén (Ptk. 6:142. §) követelheti akkor is, ha egyébként a károkozás a szerződésen kívüli kártérítés tényállását is megvalósítja. Ezt a szabályt tartalmazza a Ptk. 6:145. §-a, az ún. „párhuzamos kártérítési igények kizárása” cím alatt. A Ptk. tehát az ún. non-cumul elvet érvényre juttatva kizárja az igények kumulációját.

Ez azt jelenti, hogy ha a károsult a szerződéses jogviszony ellenére szerződésen kívüli kártérítés jogcímén lép fel – a Ptk. 6:519. §-ra hivatkozik a 6:142. § helyett – akkor a keresete alaptalan lesz, és el kell utasítani (BDT2021.4426.I.; BDT2018.3878.II.).

Miután a jelen ügyben is ez történt, mivel a felperes az elsőfokú bíróság tájékoztatása és felhívása ellenére deliktuális alapon követelt kártérítést az I. és a III. r. alperessel szemben, amely kérelméhez az elsőfokú bíróság a Pp. 2. § (2) bekezdése és a 342. § (1) bekezdése szerint kötve volt, a kárigénye e tekintetben eleve alaptalan. A kereseti követelését ezért ebben a részében a további kártérítési feltételek vizsgálata nélkül el kellett utasítani.

Az elsőfokú bíróság ezért nem sértett jogszabályt azzal, hogy a felperes I. és III. r. alperesekkel szembeni keresetét további, szükségtelen bizonyítás nélkül elutasította.

[19] Megalapozottan támadta azonban a felperes az elsőfokú ítéletet a II. r. alperessel szembeni keresete elutasítását, annak az az indokait is sérelmezve.

Az ítéltábla nem értett egyet az elsőfokú bírósággal abban, hogy attól, hogy a Ptk. 6:115. § (2) bekezdése utaló szabályként a szerződésen kívüli károkért való felelősség szabályait rendeli alkalmazni, a felperes kereseti igényének helyes jogcíme nem a Ptk. 6:519. §-a (elsőfokú ítélet indokolás [36] bekezdés).

A Ptk. 6:115. § (2) bekezdése ugyanis csak továbbutal a Ptk. általános kárfelelősségi szabályára. Erre tekintettel a jogalap, vagyis a kártérítéshez fűződő alanyi jogot közvetlenül megalapozó jogszabály nem ez a rendelkezés, hanem a Ptk. 6:519. §-a, mivel ez mondja ki azt, hogy a jogellenes magatartással okozott kárt a károkozó köteles megtéríteni.

Az ítéltábla nem értett egyet azzal sem, hogy a felperesnek csak a Nyíregyházi Járásbíróság által lefolytatott érvénytelenségi perben lett volna lehetősége a II. r. alperessel szemben a Ptk. 6:115. § (2) bekezdése szerinti kártérítési igényt érvényesíteni. A felperes helytálló érvelésével egyezően ilyen rendelkezést ez a törvényhely nem tartalmaz, és a hatályos anyagi vagy eljárási jogszabályokból sem vonható le erre következtetés. A Ptk. 6:115. § (2) bekezdésének a normaszövege szerint a szerződés érvénytelensége a kártérítés igényérvényesítési feltétele, de az nem, hogy a szerződés érvénytelensége miatti ezek a jogkövetkezmények csak együtt, egy eljárásban érvényesíthetők.

Nem következhetett ez a II. r. alperes azon védekezéséből sem, hogy felperesnek vele, mint szerződő féllel szemben a szerződés érvénytelenségéből eredő járulékos igényként kártérítés

értékesítésére kizárólag a szerződésszegéssel okozott károkért való felelősség szabályai szerint van jogi lehetőség.

A Ptk. 6:115. § (2) bekezdésének az utaló rendelkezésében ugyanis a törvényalkotó kifejezetten előírta, hogy a szerződő feleknek az érvénytelen szerződésből fakadó igényét a deliktuális kártérítési szabályok szerint (Ptk. 6:159. §) kell elbírálni. Ennek oka pedig – a felperes érvelésének megfelelően – az, hogy a felek között szerződéses kapcsolat érvényesen nem jött létre (Vékás Lajos: Nagykomentár a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvényhez).

Ebből következően a II. r. alperes vonatkozásában nem volt (lett volna) megállapítható az az eset, hogy a felperes a kártérítési igényét vele szemben párhuzamosan a deliktuális és kontraktuális felelősségi szabályok valamelyike alapján is érvényesíthetné, ezért nem valósult meg a Ptk. 6:145. §-a azon rendelkezése alkalmazásának a feltétele, hogy az igényét csak a kontraktuális kártérítési felelősségi szabályok alapján érvényesítheti.

Nem volt tehát akadálya annak, hogy a felperes az érvénytelen szerződésből fakadó kárigényét – tekintettel arra, hogy a vele szerződéses kapcsolat érvényesen nem jött létre – a II. r. alperes ellen (az érvénytelenségi pertől külön perben, és) a Ptk. 6:519. §-a alapján érvényesítse.

Tévedett ezért az elsőfokú bíróság amikor a II. r. alperessel szembeni kártérítési keresetet azért utasította el, mivel az csak más jogalapon lenne érvényesíthető, amire a felperes – felhívás ellenére – nem hivatkozott.

A II. r. alperes az általános deliktuális kártérítési felelősségi szabály, a Ptk. 6:519. §-a alapján tartozik helytállni a felperessel szemben a Ptk. 6:115. § (2) bekezdésében írt magatartásával okozott károkért. Ebből következően a felperes a fellebbezésében arra kellő alappal hivatkozott, hogy a II. r. alperessel szemben előterjesztett keresete a jogalap helytelen megjelölése miatt nem volt (lett volna) elutasítható.

[20] Az elsőfokú bíróságnak tehát e tekintetben a felperes tényelődása és a II. r. alperes védekezése alapján vizsgálnia kellett (volna), hogy a kártérítésnek a Ptk. 6:519. §-a szerinti valamennyi szükségképpeni feltétele – a II. r. alperes jogellenes magatartása, a felperesnél az állított kár bekövetkezése és a kettő közötti okozati összefüggés – a jelen esetben fennáll-e, azzal, hogy a jogellenességet és a felelősség alól kimentést a Ptk. 6:115. § (2) bekezdésének a figyelembevételével kell megítélni.

Ezt azonban az elsőfokú bíróság az érdemi döntéshez szükségesen nem végezte el.

A felperes a keresetét arra a tényállításra alapította, hogy a lakatosműhelyét nem tudta használni, anélkül nem tudta a főtevékenységét végezni, és nem tudta azt más módon sem hasznosítani, ezért haszontól esett el (elsőfokú ítélet indokolása [13] bekezdés).

Mivel a felperes a kártérítési igényét arra az állítására is alapította, hogy az ingatlanát nem birtokolta, és, hogy a birtoklás jogának a gyakorlásában akadályozva volt, amit az elsőfokú ítéletben rögzítettek szerint a III. r. alperes kifejezetten azt állítva tagadott, hogy a felperes mindvégig az ingatlan birtokában volt (elsőfokú ítélet indokolása [30] bekezdés), az I. és a II. alperesek pedig egybehangzóan azt állítva: a felperes az ingatlant nem adta a II. r. alperesnek birtokba, ezért pert is indított ellene (u. o. [22] és [26] bekezdés), ennél fogva az elsőfokú bíróság helytelenül ítélte úgy: nem releváns az, hogy ténylegesen ki birtokolta az ingatlant a perbeli időszakban, amit ezért – az elsőfokú ítélet indokolás [43] bekezdésében rögzítetten – nem vizsgált.

Enélkül ugyanis – bár arra az elsőfokú ítélet [38] és [39] bekezdéseiben megállapításokat tett – nem teljeskörűen vizsgálta a felperes által sérelmezett II. r. alperesi magatartások és az

állított kára bekövetkezése közötti okozati összefüggést. Az okozati összefüggés vizsgálatakor abban a kérdésben kell állást foglalni, hogy a károsodáshoz vezető okfolyamatban a jogellenes és felróható magatartás milyen szerepet játszott. Ezt a vizsgálatot a Kúria BH2024.265. számú határozatában adott iránymutatás szerint sorrendben három fázisban kell elvégezni. Az ítéltábla álláspontja szerint ezt a vizsgálatot a jelen esetben a csak a perbeli ingatlan tárgyidőszaki tényleges birtoklása és a felperesnek a birtokláshoz való joga gyakorlásában való akadályoztatása tekintetében fennállt tényvita eldöntésével, attól függően lehet elvégezni.

Az elsőfokú bíróság azonban ezeket kérdéseket részben nem is vizsgálta (elsőfokú ítélet [43] indokolása).

Ezáltal pedig – amiatt, hogy a II. r. alperessel szembeni kártérítési keresetet a téves jogi álláspontja következtében nem a megfelelő anyagi jogszabály alapján bírálta el – nem döntött a felperesnek a tényleges birtoklás, illetve a birtokláshoz való jog akadályozására vonatkozó állításai tekintetében kialakult olyan vitás kérdésben, amit a felperes a kára bekövetkezésének az okaként jelölt meg, ezért a jogalap megállapítása körébe tartozott. Ez, valamint a felperes ezzel kapcsolatos bizonyítási indítványának az elutasítása, és így a szükséges bizonyításnak a mellőzése a II. r. alperes elleni kereset elbírálása tekintetében olyan, a jelen eljárásban az ügy érdemére kiható, lényeges eljárási szabálysértés, amelynek az orvoslása a másodfokú eljárásban a felek jogorvoslati való jogának a sérelme nélkül nem lehetséges, mert az eljárás e körben lényegében egyfokúvá válna. Ebben a keretben az eljárás megismétlése ezért nem mellőzhető.

Az ítéltábla ebből következően nem vizsgálhatta a felperesnek azt a másodlagos fellebbezési kérelme körében tett fellebbezési hivatkozását, hogy a maga részéről a kártérítési kereseti kérelmét valamennyi alperes tekintetében a jogalap megjelölésével megfelelően előadta, bizonyítékokkal alá is támasztotta, ezért az érdemben elbírálnak. Nem kellett feloldani ezért azt az ellentmondást sem, ami abban állt fenn, hogy a felperes a fellebbezésében az elsődleges fellebbezési kérelme indokaként ugyanakkor maga is arra hivatkozott: az elsőfokú ítéletet azért kéri hatályon kívül helyezni „hiszen az ügyben nem került sor tényállás megállapítására, sem bizonyítás felvételére, így szükséges az elsőfokú eljárás megismétlése, kiegészítése, bizonyítás felvétele” (37. sorszámú fellebbezés 1. oldal második bekezdés).

[21] Az ítéltábla a felperes fellebbezését a további részében – a tartalma szerint [Pp. 110. § (3) bekezdés] – az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása, az I. és a III. r. alpereseknek megítélt elsőfokú perköltség leszállítása iránti fellebbezési kérelemnek tekintette, és ilyenként elbírálvá megalapozatlannak ítélte.

Az ítéltábla az iratokból megállapította, hogy a felperes az elsőfokú eljárásban, a perfelvételt lezáró utolsó nyilatkozatában az alperesek jogi képviselőinek az ügyvédi munkadíjigényét az általuk benyújtott iratok, „másfél oldalas, azonos tartalmú” iratok elkészítésébe „befektetett munka alapján” tartotta eltúlzottnak (6.G.40.080/2025/34. számú tárgyalási jegyzőkönyv 13. oldal), és ezért kérte a mérséklésüket.

A jelen ügyben már az elsőfokú eljárásban is alkalmazandó Ükr. a 4. §-ában tételesen szabályozza az ügyvédi munkadíj mértékének a megállapítása során a felszámított díj bíróság általi mérséklésének a lehetőségeit és a feltételeit. A 4. § (4) bekezdése szerint az Ükr. 3. § (1) bekezdés b) pontja alapján megállapítandó (mint a jelen ügyben is) ügyvédi munkadíj összegét a bíróság kérelemre, a meghatározott alsó határig is akkor mérsékelheti, ha a 4. § (1) bekezdésben meghatározott körülmények vizsgálatával megállapítja, hogy az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. Az elsőfokú bíróság az alperesek által perköltségként igényelhető ügyvédi munkadíj összegének a megállapításánál (az ítélete

indokolásának a [46] bekezdéséből megállapíthatóan) elvégezte az I. és a III. r alperes vonatkozásában is az aránytalansági vizsgálatot, amelynek az eredményeként nem tartotta indokoltnak a (PK 152. számú állásfoglalás szerint a III. r. alperes részére is megítélhető) felszámított ügyvédi munkadíj mérséklését. Ezt nem teszi jogszabálysértővé az, hogy ennek az indokolása a felperes által a mérséklés indokaként hivatkozott, az ügyvédek által készített beadványok terjedelme szerinti arányosítást nem tartalmaz. Ennek oka, hogy a Kúria az ügyvédi munkadíj megállapítására adott iránymutatásait tartalmazó Pfv.II.20.887/2023/6. számú precedensképes határozatában hangsúlyozta, hogy a bíróságnak a perköltség mérséklése körében végzett aránytalansági vizsgálata az ügyvéd munkájának a tartalmi megítélésére nem terjedhet ki, és a tényleges tevékenység arányossága szempontjából nem vizsgálható, hogy az ügyvéd beadványai milyen terjedelműek (ez ugyanis a beadványok oldalszámához kötné a költségigényt). Az ítéltábla ezért – miután a felperes a fellebbezésében e körben egyéb okra nem hivatkozott – nem látta törvényes indokát az elsőfokú ítélet I. és III. r. alperesre vonatkozó perköltségrendelkezése fellebbezésben kért megváltoztatásának sem.

[22] A kifejtett okok miatt az ítéltábla – a Pp. 341. § (2) bekezdése szerint részítéletet hozva – hatályon kívül helyezte az elsőfokú bíróság ítéletének a II. r. alperessel szembeni keresetet elutasító rendelkezését, a felperest a II. r. alperes részére 1 630 172 Ft elsőfokú perköltség, az állam részére pedig a 2 164 900 Ft állam által előlegezett elsőfokú eljárási illetékből 721 633 Ft megfizetésére kötelező rendelkezésére kiterjedően, és az elsőfokú bíróságot ebben a keretben új eljárásra és új határozat hozatalára utasította a Pp. 381. §-a alapján.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét részítéletként helybenhagyta a Pp. 383. § (2) bekezdés első fordulata alapján.

[23] A felperesnek a II. r. alperessel szembeni keresete tekintetében az eljárást a perfelvételi szaktól kezdődően kell megismételni. Az eljárási szabálysértést pedig olyan módon kell orvosolni, hogy az elsőfokú bíróságnak az érdemi döntését a Pp. 341. § (1) bekezdésének megfelelően kell meghoznia, a felperes és a II. r. alperes eddigi, illetve a megismételt eljárásban esetleg kiegészített perfelvételi nyilatkozatai alapján tisztázott jogvitát érdemben teljeskörűen el kell bírálania. Ennek az érdekében tisztázni kell, hogy a felperes abban az időszakban, amelyre az elmaradt jövedelem miatti kárát igényli, ki (a felperes vagy a II. r. alperes) minősül a perbeli ingatlan tekintetében birtokosnak. Ehhez a tényleges birtokos és ezzel összefüggésben a felperes, illetve a II. r. alperes birtoklásban való akadályoztatása megállapításához szükséges tények tekintetében a tényállást teljeskörűen fel kell tárni. Az elsőfokú bíróság mindezeket követően lesz abban a helyzetben, hogy a felperesnek a II. r. alperessel szembeni keresete tekintetében megalapozott határozatot hozzon, annak a szem előtt tartásával, hogy a megismételt eljárásban a felperest terheli a Ptk. 6:519. §-a szerinti kártérítési felelősség megállapításához szükséges jogellenes magatartás, a kár bekövetkezése és összege, valamint az okozati összefüggés bizonyítása (azzal, hogy bármelyik feltétel bizonyításának a hiányában a keresetét további vizsgálat nélkül el kell utasítani). Ehhez azt kell bizonyítania, hogy szerződés érvénytelenségét a II. r. alperes okozta. Ennek és a Ptk. 6:519. §-a szerint a kártérítési felelősség megállapításához szükséges további konjunktív feltételeknek a bizonyítása esetén a II. r. alperes a felperes teljes, bizonyított kárát köteles megtéríteni, kivéve, ha a felelősség alól kimenti magát. Ehhez azt kell bizonyítania, hogy a magatartása nem volt felróható. Ha a II. alperes kimenti magát a felelősség alól, csak a felperesnek a szerződéskötésből eredő bizonyított kára (negatív interesse) megtérítésére köteles.

[24] Az ítéltáblának – a 4/2009. (XII. 16.) PK véleményre is figyelemmel – a részítéletben rendelkeznie kellett a másodfokú perköltség viseléséről és a felperes költségfeljegyzési joga folytán az állam által előlegezett fellebbezési eljárási illeték megtérítéséről.

[25] A felperes fellebbezése az I. és a III. r alperessel szembeni keresetét elutasító elsőfokú ítélet megváltoztatására vagy hatályon kívül helyezésére nem vezetett eredményre. Ezért a költségfeljegyzési joga folytán az állam által előlegezett 2 500 000 Ft fellebbezési eljárási illetékből a véglegesen elbírált kereseti kérelmekkel arányos kétharmad részt, 1 666 667 Ft-ot köteles viselni, amelynek a megfizetésére az ítéltábla a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján, a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése szerinti módon és teljesítési határidőben kötelezte. Mivel az eljárás részben folyamatban marad, az ítéltábla a Pp. 386. § (3) bekezdését alkalmazva, megállapította, hogy a másodfokú eljárásban felmerült – a II. r. alperessel szembeni, véglegesen el nem bírált keresetre jutó (annak 1/3-át kitevő) – 833 333 Ft az állam által előlegezett meg nem térült fellebbezési eljárási illeték, annak a viseléséről az elsőfokú bíróságnak kell határozni.

[26] Az I. és a III. r. alperesre vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezés ellen eredménytelenül fellebbező felperes a saját másodfokú perköltségét (ügyvédi díj) maga köteles viselni, és az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte (mivel az I. r. alperes a hatálytalan fellebbezési ellenkérelme előterjesztése emiatt perköltségre nem tarthat igényt, a jogi képviselője pedig a tárgyaláson való megjelenéssel összefüggésben nem érvényesített perköltséget), a Kúria PK 152. számú állásfoglalás szerint a III. r. alperes ügyvédi díjként megítélhető másodfokú perköltségének a megfizetésére. Ennek az összegét – a másodfokú eljárásban a felperesnek a fellebbezési ellenkérelemre tett Gf.6. sorszámú észrevételében előterjesztett mérséklési kérelmének helyt adva – az Ükr. 4. § (1) és (4) bekezdése alkalmazásával a 36 120 000 Ft másodfokú pertárgyérték alapul vételével, az Ükr. 3. § (1) bekezdés b) pontja és (4) bekezdése szerint felszámított, (áfa fizetési kötelezettség hiányban) áfát nem tartalmazó 1 283 600 Ft felében, azaz 641 800 Ft-ban állapította meg, mivel ezt tartotta arányban állónak a III. r. alperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elő- és elkészítésével kifejtett jogász munkával. Ennek a megfizetésére a felperest a Pp. 344. § (1) bekezdése szerinti általános teljesítési határidőben kötelezte.

[27] A II. r. alperes szintén hatálytalan fellebbezési ellenkérelmet terjesztett elő, és a jogi képviselője a tárgyaláson való megjelenéssel összefüggésben nem érvényesített perköltséget, a felperes pedig a Pp. 81. § (2), (3) vagy (4) bekezdésében előírt módon nem számított fel másodfokú perköltséget, így az ítéltábla azt a Pp. 82. § (3) bekezdés alapján nem vehette a javára figyelembe, ezért nem kellett rendelkeznie a Pp. 386. § (3) bekezdés szerint a másodfokú perköltsége összegének a megállapításáról.

Debrecen, 2026. július 2.

Dr. Görög Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Riczu András s.k. előadó bíró, Dr. Ambrus Zoltán s.k. bíró